

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

ELS GEGANTS D'AQUEST ANY

Uzcudun: — Francament, mai m'hauria pogut figurar
que acabaria fent els gegants

El problema xinès

Mai no he pretès escriure per a gent saberuda. Sóc un obrer, i als meus companys obrers van sempre dirigides les paraules que escric. Considero que LA CAMPANA és llegida per la gent treballadora, i per això, amb la forma que més clarament puc, els dic les coses que crec més convenients per a la classe.

Xina és d'una immensitat tan gran com tota Europa junta, així és que, quan es parla d'una província xinesa, podeu fer un càlcul sense por d'equivocar-vos, de l'extensió d'una Espanya o una França. Xina fou sacrificada per l'imperialisme mundial d'una manera despietada. El capitalisme japonès, anglès, francès, americà i altres més, protegits per llurs exèrcits i capellans, amb el nom de missioners, imposaren un règim tirà de domini i esclavitud. Un militar francès, molt honrat i sincer, en escriure un llibre parlant de dita conducta, diu que a aquell preu, la civilització és més pròpia de bandits i criminals.

Tothom que vol dir la veritat, conta monstrositats d'aquell règim d'explotació despietada per a fer augmentar els guanys dels capitalismes estrangers.

Un xinès, gran de cor i intel·ligència, el professor Sun-Yat-Sen, començà la croada nacionalista i socialista fuetejant aquell escandalós negoci d'explotació estrangera.

Creat el Kuomintseang amb la cooperació dels millors homes de la intel·ligència i cor xinesos, i amb l'ajuda dels bolxevics russos.

A milers corregueren els obrers a allistar-se a les fileres revolucionàries, perquè revolució és el fet d'haver de lluitar contra el Govern constituït de Pequín, de convivència amb els explotadors dels pobres treballadors.

La lluita té el caràcter d'expoliar els estrangers, per un costat, i per l'altre, el Govern, personificat per Xang-So-Lin, un general d'origen bandoler-aventurer.

Japó, representant de tots els imperialismes, i degudament protegit per ells, cerca d'enterbolir la revolució socialista, procurant provocar conflictes als sudistes, que són els defensors dels principis del ja difunt Sun-Yat-Sen.

JOAN FARRÉ GASSÓ

El nacionalisme salvador

Suposem que quan aquestes ratlles es publiquin, ja hauran entrat triomfants a Pequín els nacionalistes xinesos.

Moment d'emoció és el present per a la democràcia i per a la humanitat.

Per a la humanitat, perquè un gran poble reconquista la seva perduda o minvada independència.

Per a la democràcia, perquè el nacionalisme xinès és liberal, és republicà i reconeix els drets de l'home i del treballador.

D'aquest nacionalisme no diran els seus detractors que és reaccionari.

Els homes de Canton són idealistes, són romàntics. Són deixebles del gran Juts-Jat-Sen i han heretat, sinó el geni, l'embranchida i les virtuts morals del seu mestre.

Lluiten contra l'intrusisme estranger, per tal de fer-se una pàtria lliure i digna, que fins ara no han tingut. Defensen a Orient la causa dels oprimits.

Digueu, ara, si davant d'aquests apòstols tots els homes de consciència emancipada del món no han de descobrir-se.

PERIODISME

El periodista és el jornalier de la informació, el manobre de l'actualitat. Es riu, segons el què passa, com una modista confecciona vestits, seguint l'orde variable de la moda. Ja sé que tots els periodistes tenen intel·ligència. No en trobareu cap que vulgui passar per menys. Això és la causa de què sofreixin no podent parlar d'altra cosa que del que parla tothom. Quina terrible promiscuitat l'haver-se d'entrevistar amb els criminals, els còmics, els polítics, els estafadors, els futbolistes, els homes de lletres i les coblejadores! Suplicí abominable: contar les variacions de la política internacional i no tenir el dret de tocar-ne la realitat; respectar la llegenda substituïda a la veritat dels homes i de les coses; ésser el maniquí que presenta a la clientela les variacions de la temporada, trameses per les agències; interrogar els homes que maten llurs dones i les dones que maten llurs marits i els marits de les altres; xafardejar amb les serventes i les porteres per indagar secrets dels protagonistes que maten i després es salven perquè els fan passar per folls; conèixer, durant anys i anys, els drames més miserables, aquells en els quals els actors, renunciant a la vida, la destrueixen covardament amb solucions definitives, de cinema i de teatre de barriada.

No puc creure que existeixi un sol redactor informatiu que no somni cada nit en anar a acabar els seus dies al bell mig d'un desert, en la frescor d'un oasi, tot contemplant el pas de les cansades caravanes i llegint sota una palmera inclinada i en les hores de més calda les obres de Descartes. Me l'imagino així: el condemnat per la seva professió és conduït a la vora del mar, on queda ben sol; al seu davant hi té la plana líquida, l'horitzó, els roquissars, la remor de les ones, el balandreig de les barques i el paisatge de les veles blanques. En trobar-se el redactor informatiu de cara a la mar, vol esguardar el cel, la terra, aspirar l'aire ple de sentors d'algues marines, com també escrutar la vida dels homes que ha deixat. Voldria viure la seva vida, però no hi té cap dret. En un punt de la platja s'hi belluga un vol de mosquits i ho ha de contar, tenint l'obligació de seguir la ruta aèria d'aquests diminuts volàtils. Com que al seu entorn no hi ha altre animal vivent que els mosquits, cal que en ells concentri tota la seva atenció i energia, car per a ell no hi ha ni cel, ni mar, ni terra, sinó el compliment de la seva missió informativa.

Però, em podeu replicar:

—Hi ha el periodisme literari i el periodisme d'informació. Us amoïneu per aquest últim, quin ofici no és gaire propici a la meditació, i ens avorriu amb les vostres històries de professions insalubres. El periodisme és un ofici entre milers d'altres, i vos

voleu llevar importància al periodisme literari.

—Sí — us respondria —, els literats són ben rebuts als diaris, però igual que els dramaturgs al cinema. No tenint-ne prou amb el que els dona llur ofici elevat, han hagut de trucar a les portes dels periòdics i els han dit: "Entreu!" Jo no sé si, amb aquesta bona acollida que els han dispensat, la literatura se'n ressent, com tampoc crec que Homer sigui més ben comprès pel poble perquè "La Iliada" hagi passat les portes del setè art, o sigui per haver estat filmada.

Cap escriptor, portant un conte a un diari, no ha deixat d'oïr aquests mots, pronunciat pel director:

—No ens fem estranys a la literatura, molt al contrari... però ja sabeu el que vol el públic. Històries... històries amb un bon nombre d'embolics. En una paraula: el públic vol acció, molta acció. La literatura és una píndola que cal daurar d'acció."

Es per això que els literats han escrit contes en els que cada frase és igual a l'esti-regassada d'un moviment cinematogràfic.

En els diaris també s'hi tracten els grans problemes. Els cronistes s'hi revelen metafísics, sociòlegs i moralistes, i tenen el menyspreu dels especialistes, servent, abans que tot, el gust per a la cultura general. I la cultura general, avui, es documenta amb el "Diccionari Espasa", gran ajuda per a les intel·ligències ensopides i d'horitzons limitats.

VELL FAUNE

Un diari d'esquerra

Fa dies, molts dies, que es parla de la creació d'un diari d'esquerra. Nosaltres voldríem que no es quedés el diari d'esquerra en projecte, en paraules. Nosaltres voldríem ja tenir el diari a les mans.

Ens plau que, després d'haver-se anunciat a so de tabals i amb tota mena de focs d'artifici, la publicació d'un diari catòlic, en el que sonava el nom del nefast Pare Vallet—es parli ara de la publicació d'un diari d'esquerra. El ressò ha estat com una bufetada. Com una bufetada a la que ha seguit una veu que deia:

—Nosaltres no dormim!

Nosaltres som el poble, la gent humil i apassionada del carrer, els que escriurem el diari, els que el comprarem.

A Barcelona manca un diari d'esquerra. Es a dir, no en manca un, sinó molts. Com més millor. Sobretot, avui.

Tota la gent d'esquerra s'hauria d'alegrar de l'aparició d'aquest diari. I tota la gent d'esquerra, tota la gent d'esperit sincerament liberal se n'ha alegrat. Però no se n'han alegrat, en canvi, els que es disfressen d'esquerrers, els que tenen un esperit tèrbol i mesquí.

Aquesta genteta ha arrufat el nas Aquesta genteta, per por de què es descobris la grollera mentida del seu liberalisme, ha tirat la primera pedra contra el diari que encara no ha nascut. Ha tirat la pedra i ha amagat la mà, que és un procediment jesuític, molt propi dels homes que es diuen liberals. Que s'ho diuen ells, però als que ningú no creu.

Es molt sospitosos el que aquests falsos esquerrans es molestin per l'aparició d'un diari d'esquerra. Per què es molesten? Per què llancen insídies a tort i a dret? Per què ho emplenen tot amb les seves glopades de fel?

Molt senzill: perquè ells escriuen unes fulles que es diuen d'esquerra, però que publiquen secció religiosa i que no s'ocupen d'altra cosa—ells, els homes d'esquerra!—que del Pare Miquel d'Espugues, del Pare Joan de Barcelona, del canonge Cardó i de tres o quatre pares més.

Els diaris que es diuen d'esquerra, s'haurien d'alegrar de l'aparició d'un nou diari d'esquerra. No se n'alegren? Doncs, és fals el seu esquerrisme.

Benvingut sigui el nou diari, diem nosaltres.

J. A. R.

Escena de carrer

—Senyor guàrdia!... Senyor guàrdia!...

—¿Qué le pasa a usted, mujer?"

—Faci el favor; vingui, vingui, i vegi si és que hi ha dret a espolsar en aquesta hora la catifa aquí al carrer des del balcó, com fa ara una dona, que deu ser una ximple; veurà, vingui que si una mica tingúes de modals, aquella "raspa", que altra cosa no deu ser, no ho faria això; que tira la brutícia a baix; i veu?, tota la gent en protesta; vagi, renyi-la vostè.

—Vamos a ver si esta dona que es tan bruta, aquí mateix le hago pagar una multa perquè no lo haga mai més."

—Això mateix; miri, miri, encara se'n riu jo crec; que en té poca de vergonya!... Ai, si guàrdia jo sigués!...

—Señora, usted me perdona, pero, nada puedo hacer contra esta mujer."

—I ara!...

si que està bé això també!...

¿I per què no ha d'avisar-la que això que fa no està bé?

—Muy senzill; perquè esa criada... pues, nada... que es mi mujer."

J. STARAMSA

S'ha d'ésser optimista

Si nosaltres fóssim d'aquells que donem consells—tot i sabent que la majoria no els segueixen—als amics i companys i àdhuc als coneguts que trobéssim, els diríem:

—Haveu d'ésser optimistes dels convençuts, però, perquè optimistes així, tal com raja, ja ho són molts, però ho són a mitges, és a dir, que tenen l'esperança com a mitjà d'assolir el que desitgen; i això no és això; s'ha d'emprar l'auto-suggestió per a copsar la confiança o la convicció de què, el que un vol, ha de venir si us plau per força.

Es clar que representa una croada, amb sacrificis i tot, l'aconsellar una cosa semblant, car topes amb un que té mal de queixal o amb un altre que tot li vagi malament i tu i el teu consell patireu de la melsa, puix de bones a primeres, per tota contestació, el més fàcil és que et clavi una bufetada. Amb tot, seguim creient que és un bon consell i que s'ha de donar, sigui com sigui; encara que l'altruisme hagi de dur l'arnica. Al cap i a la fi, totes les causes nobles han tingut els seus màrtirs, i aquesta no és una causa noble solament, és un fonament bàsic per a fer la humanitat més humana, malgrat la paradoxa.

No es tracta de què de seguida es vegi tot de color de rosa o del color preferit, ni de què les coses o afers ens hagin d'anar millor que a la resta dels mortals. No. L'optimisme ben entès i pràctic a l'ensem, és així com una mena d'injecció vital que un mateix es dona, fent-hi jugar múscles, nervis i cervell; i els seus efectes són de què, sense adonar-se'n, els altres el creguin a un feliç, bo, savi, etc. Conseqüència: un cop els altres et mirin amb bons ulls—si no n'hi ha cap de guerra—i àdhuc amb certa enveja, indefectiblement el teu carro lliscarà com si portés neumàtics. Finalment, si trobessis un clau que t'els foradés, et resta el recurs d'emprar el sabre; però, això sí, amb política i vaselina, a fi i efecte de què els rebedors ho tinguin a honor i et donin el que demanes, creient de bona fe que els afavorits són ells.

L'optimisme no és una facècia, ja que és provat que qui el practica—per auto-suggestió, però—sol riure més i més de gust que els que més riuen, car, a vegades aquests darrers ho fan de fàstic.

N'hi ha prou amb fixar-se amb la tàctica que segueixen els governants. Els homes que es fan amos dels caminadors d'un poble, ja se sap, tot és dir que llur país està tranquil, que no passa res, que tothom és feliç i que l'opinió pública està amb ells, i per això mateix, no tenen la molèstia ni la necessitat de consultar-la.

POBRES

—La minyona se n'ha anat a estiuajar

—I tu no hi vas?

—No; jo no tinc prou diners.

OBRA NOVA

PERE COROMINES

LA MORT D'EN JOAN APOSTOL

PREU: 3 Ptes

I tant i tant ho repeteixen que, a la fi, acaben ells mateixos per creure-ho; i resulta que els que riuen i viuen tranquils són ells. No és un bell exemple això? No volem dir que siguin dolents ni de mala fe. Són, senzillament, optimistes, que és el que—si fóssim dels que donen consells—diríem a tothom que fos. No és una bola el món? Doncs, que rodí. Al cap i a la fi, per cent anys totxos que un ha de viure!...

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

Correu de l'estranger

Els sudistes xinesos faràn l'unitat nacional?

Els esdeveniments de la Xina no deixen d'evolucionar amb rapidesa. Els vents bufen en sentit conciliador i la idea que sembla predominar actualment entre els xinesos nordistes o sudistes és la següent: és absolutament desitjable per a la Xina un govern capaç de parlar per tot el país i qualificat per a representar davant d'Europa una Xina ben o mal unida. Es sobretot desitjable que el nou govern pugui instal·lar-se a Pequín, l'antiga capital, puix malgrat la supremacia passatgera de Canton, Hanqueu, Nanquín o Mucden, la valor simbòlica resta intacta pacíficament, i en evitació de troncols que puguin justificar la intervenció de les potències europees i, sobretot la del Japó; tals són les idees dels líders xinesos.

El que temen, sobretot els nordistes, el que deuen témer tots els amics de la pau és que la capital no caigui en poder de Fenc-Yu-Hsiang. Per cristià que sigui, el general tragina amb ell veritables hordes de bàrbars, de mongols, que causen el terror per allí on passen.

Si fossin els primers d'apoderar-se de la capital és evident que la seguretat dels estrangers podria ésser greument amenaçada.

Però un altre problema es presenta. Els tres agrupaments nacionalistes es podran entendre? Si ara s'han entès és per deturar els nordistes. Però la capital no podrà esdevenir teatre de noves lluites?

Feng-Yu-Hsiang, sobretot, del qual coneixem les ambicions i la inestabilitat de les conviccions polítiques, no refusarà d'esborrar-se davant de Txang-Kai-Xek? ¿I no és possible que hom vegi reproduir les guerres civils?

Qualsevol que conegui una mica la història de la Xina, deu ésser extremadament escèptic sobre les possibilitats que s'ofereixen a l'hora actual d'una unificació completa i durable del país.

AQUEST NUMERO HA ESTAT
VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA

Contra gustos...

En la final del Campionat d'Espanya de futbol, entre el "F. C. Barcelona" i la "Reial Societat de Sant Sebastià", va passar un cas que cridà l'atenció del nombrós públic que presenciava el partit.

Fou quan l'encontre era més disputat i l'equip català portava un gol d'avantatge a l'equip basc.

Mariscal, el jugador de la Reial aconseguí marcar el gol de l'empat. Entre els espectadors hi havia Sabí Uzelayeta, empresari de la plaça de braus de Sant Sebastià, el qual, en veure que el seu equip aconseguia l'empat, el seu cor va emplenar-se de tanta alegria que va tirar un bitllet de mil pessetes al jugador que havia forjat el gol.

Altrament, ha promès a l'equip basc que, si guanyaven el partit, els hi donaria un bitllet de mil pessetes a cada u.

No us sembla que més valdria que l'esmentat senyor, en comptes de donar aques-

tes mils pessetes a uns quants homes que passen el temps donant cops de peu, les donés als pobres, que molta més falta els fan.

Aquest home es veu que només pensa en fer matar cavalls i amb les guitzes futbolístiques.

MARIAN BERNAUS

CONSELLS

Cal que aprengui's a ésser previsor. Es una gran cosa. Efectivament: Si disposes d'un duro, de quatre, de deu, etc., procura gastar-los tots avui; demà podries ésser mort.

***

Es necessari que tinguis cura a escollir els companys. Els que indubtablement et convenen són aquells a qui més impunement puguis enganyar.

***

Si tens talent, estàs perdut. Sigues un ase i seran per a tu tots els honors.

***

El que no et convé de cap manera és que et preocupi el que alguns ximplers han donat en anomenar perfecció moral. Tingues cura de presentar un exterior ben vistós, i no et mancarà fama de posseir totes les perfeccions.

***

No et trenquis el cap en voler arranjar el món. En tot cas, millor i més profitós per a tu serà que t'exposis a què te'l trenquin els punys d'un Uzcudun, procurant, però, de què no ho assoleixin del tot. Serà un heroi que passarà a la posteritat, ultra no mancar-te mai 5.000 pessetes per a no tenir ocasió de fer mai cap bona obra, com no

sigui la de passar alguna vetlla entretinguda en qualsevol cabaret.

***

Avui, per a ésser un gran home, són millors els peus que el cap. Pren-ne nota.

***

La sinceritat és un dels defectes més greus que pot tenir un home. Guarda-la per un altre segle.

***

Vols ésser perfecte? Fes-te capellà.

***

Això sí, si vols ésser admirat de totes les dones, guarda't de dir mai la veritat.

***

El millor de tots els consells que, avui per avui, es pot donar, és aquest: aconsella't de tots aquells que no t'aconsellin

GALLARANC

El senyor Canons i la seva família ja comencen els preparatius de l'estiu.

No esperen més que l'acabament de les processons de Corpus, on les nenes puguin lluir els vestits de paper fi que s'acaben de fer, per agafar els trastets i anar-se'n cap a Vilatova del Mig.

Allí podran gaudir d'unes magnífiques golfes amb les seves mosques corresponents, i parlar en castellà amb els pagesos, que és una de les distraccions més econòmiques que es coneixen.

I, en tornar, tot serà parlar de Caldetes, de Biarritz o de Sant Sebastià, amb un luxe de detalls tan minuciosos com si acabessin d'examinar-se de geografia.

Déu els faci bons!

✱

Cada setmana es publiquen als diaris unes

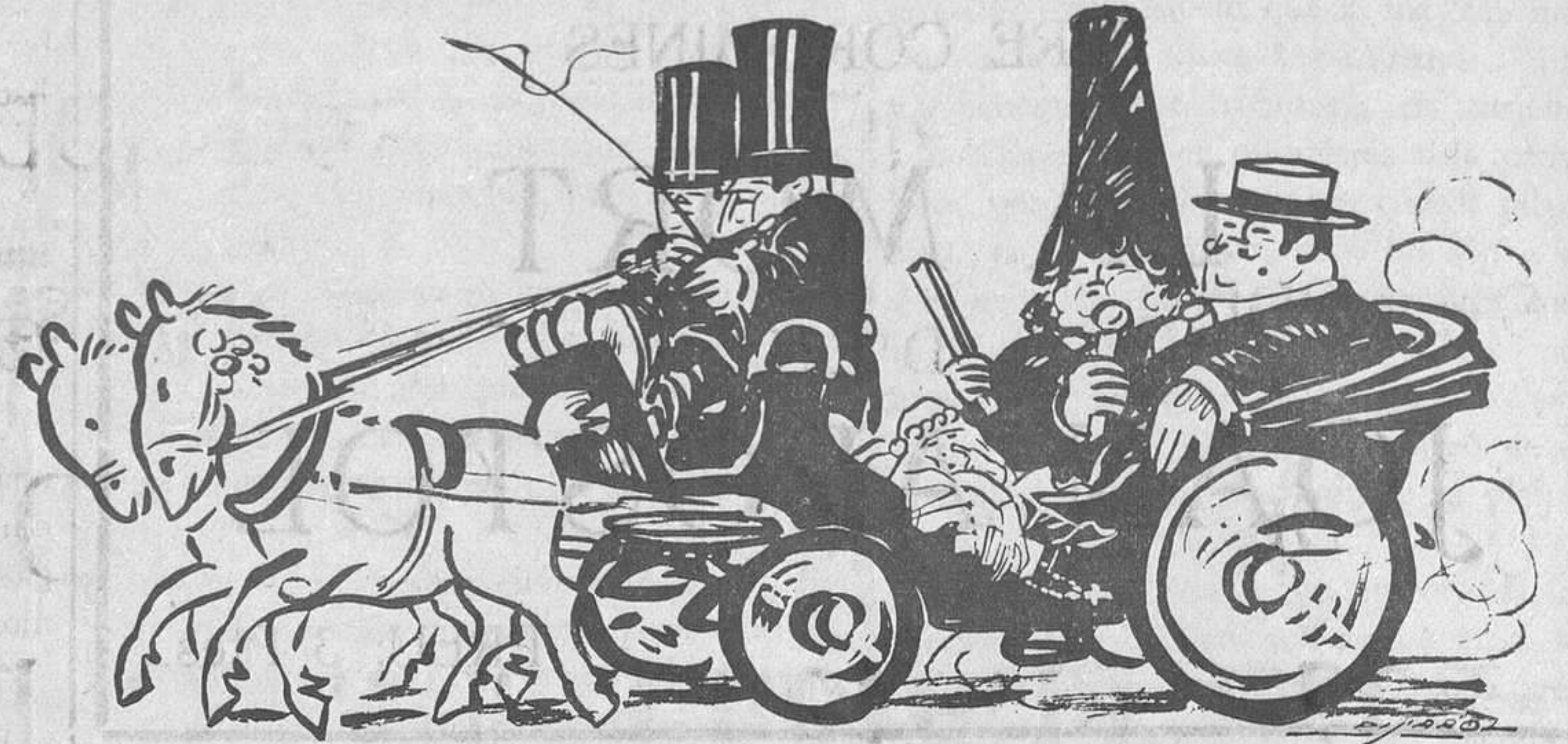
EL MARIT FIDEL

—La dona dorm! Ja em puc desvetllar!

DEL TEMPS

—Ja ha vingut la calor.
—Sí, és allò que es diu: una desgràcia mai no ve sola.

FRUITA DEL TEMPS

—Tant els fa ensenyar la criatura a les amistats, com anar als "toros".

... relacions d'objectes descuidats als autobusos, tramvies o bé al mig del carrer.

Es molt curiós llegir-les, perquè semblen l'inventari d'una parada dels Encants; i és el cas que, gairebé sempre, entre els objectes que hom perd, s'hi troben "imperdibles".

Això diu molt poc a favor de la indústria que fabrica aquestes agulles, car, o han de modificar-se, de manera que sigui impossible perdre-les, o bé anomenar-les d'altra faisó.

✽

Els braus lleons del Nord, que tan ferotges es mostraren a Santander, jugant amb el "Barcelona", acaben d'ésser eliminats amb una vergonyosa derrota a les Olimpíades d'Amsterdam.

L'equip italià va guanyar-los pel fantàstic resultat de 7 a 1, com si es tractés del "Gratallops F. C."

Com es coneix que allà no disposaven d'un àrbitre incondicional i d'un públic disposat a fer-los triomfar per... pilotes!

✽

El liberalisme, tal com l'entenien els homes del segle IX, aquell sentit de la llibertat individual que tant s'avenia amb el nostre temperament, cada dia perd terreny.

Avui, gairebé tot es fa obligatori; el servei militar, la sindicació professional, etc. Fins el retratar-se.

Ara, aneu pel carrer ben tranquil i refiat de què no us ha de passar res de mal, quan, de sobte, i sense poder evitar-ho, pafl, un subjecte que estava plantat al mig del passeig, amb un aparell cinematogràfic a la mà, ja us ha impressionat.

I perquè no us pugui restar cap mena de dubte, us lliura una tarja que diu: "usted ha sido filmado".

Ho els sembla una mica gruixut això de què, vulguis no vulguis, un hom estigui exposat a veure's "en cinta"?

✽

A Saragossa acaba de celebrar-se un Congrés Municipalista per tractar els problemes que afecten la vida local.

EL MALALT DE L'EPOCA

—De tant pensar, ja no penso en res.

Ens guardarem molt de criticar-ho, però volem exposar una justificada temença.

Així com aquell embriac, quan hi havia maror política predeia que havia d'acabar-se amb l'encariment del vi, nosaltres tenim por de què aquests Congressos tinguin com a resultat l'aument dels impostos. I no estem massa distants de la veritat.

✽

A la Clínica de Salut "L'Aliança" s'ha obert un curs per a senyorestes que vulguin ésser infermeres.

Ho recomanem a les promeses dels jugadors de futbol.

✽

Aquests dies es celebra a la "Sala Parés"

una subhasta de valuosos objectes antics, entre els quals s'hi troba un barret de l'Emeteri Palma, la primera obra que va estrenar Salfido Austrà i la fe de baptisme de Pallardó.

✽

El governador de Biscaia ha publicat una circular amenaçant amb enèrgiques sancions als qui no es portin amb la deguda correcció als camps de futbol.

—Qui no sàpiga tenir educació—ha dit—que es quedi a casa.

Està molt bé; però si es queden a casa, ¿qui anirà a veure futbol?

✽

La cèlebre coblejadora Maria Conesa ha estat detinguda a Mèxic per contrabandista.

¿Vol dir, senyor Calles, que no ho ha fet massa fort?

Si aquí miréssim tan prim, no hi hauria prou espai a la Monumental per tancar les senyores que a llurs cases hi fan passar objectes de contraban.

Ara, que són "objectes" batejats.

M. A.: Anirà, probablement aquesta mateixa setmana. — Uns obrers de Caldes: Recordem que temps enrera ens vàreu exposar una queixa semblant. Els originals que rebem, tenim costum de contestar-los en aquesta secció. Després, si han estat refusats, els destruïm. De manera que poden estar segurs que, sinó us hem dit res en la "Correspondència" és que no els hem rebut.—J. R.: No acabem d'entendre si això és un elogi als "toros" o és que els hi preneu el pèl... o que ens el preneu a nosaltres.—Andreu B.: No podem parlar d'aquestes coses, i no per culpa nostra, comprendreu.—J. J.: Anirà. Però quina feinada ens doneu! Si aprenguéssiu una mica de sintaxi catalana!...—A. I.: Comprenem la vostra bona voluntat. Però, per molt bona que sigui la nostra, no ens atrevim a donar-ho; els lectors ens matarien.—A. J.: Bé. Anirà.—M. P.: No podem donar a les caixes originals que vagin escrits d'ambdues cares. Ho hem repetit ja moltes vegades.—J. F. G.: El donem aquesta mateixa setmana; això tanmateix, no vol pas dir que assegurem que es publiqui.—Gallaranc: El mateix us diem. Feia temps que enyoràvem la vostra col·laboració.—I. J.: Comença a fer massa calor per a publicar uns versos tan llargs.—H. J.: Ho deixem en cartera.—A. S.: Procurarem complaure'us.

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna.

Avui dissabte, dia 9, a la **Llibreria Espanyola** d'ANTONI LOPEZ, Rambla del Mig, 20

Venda de llibres, diaris il·lustrats, Almanacs, làmines i curiositats

Publicacions del passat segle

ENTRADA LLIURE